

PRAG 11

Încă În Picioare

Există o diferență profundă între a supraviețui și a rămâne în picioare.

A supraviețui este un instinct.

A rămâne în picioare este o alegere.

Mulți cred că cele două lucruri coincid.

Nu e adevărat.

Un om poate supraviețui unei furtuni și să petreacă restul vieții întins pe ruinele sale.

Un altul poate traversa aceeași furtună, să adune ceea ce a rămas și să decidă să continue.

Diferența nu este în rană.

Diferența este în poziție.

Multă vreme am crezut că viața era o chestiune de rezultate.

Apoi au venit încercările.

Și am descoperit că viața era mai ales o chestiune de rezistență.

Rezistență morală.

Rezistență emoțională.

Rezistență umană.

Există ani în care totul pare să colaboreze.

Persoanele vin.

Oportunitățile cresc.

Proiectele se dezvoltă.

Chiar și viitorul pare să aibă un chip prietenos.

Apoi vin alți ani.

Ani diferiți.

Ani care nu întreabă ce dorești.

Ani care întreabă ce știi să înduri.

Sunt anii care nu apar în fotografii.

Anii pe care nimeni nu îi celebrează.

Anii în care meseria principală devine pur și simplu a continua.

Am învățat că fiecare persoană posedă un punct de rupere imaginar.

O limită pe care și-o povestește.

"Dacă s-ar întâmpla asta, nu aș reuși."

"Dacă aș pierde aceea, s-ar sfârși."

"Dacă ar veni acea încercare, m-aș prăbuși."

Așa credeam și eu.

Apoi viața, cu obișnuita ei ironie, decide să verifice.

Și adesea descoperim un lucru surprinzător.

Suntem mai rezistenți decât ne imaginam.

Nu mai puternici.

Mai rezistenți.

Forța aparține eroilor.

Rezistența aparține persoanelor normale.

Celor care se trezesc dimineața.

Celor care continuă să muncească.

Celor care înfruntă controale medicale.

Facturi.

Responsabilități.

Absențe.

Temeri.

Și găsesc totuși modul de a merge mai departe.

Ei sunt adevărații specialiști ai supraviețuirii.

De-a lungul vieții mele am întâlnit persoane care ar fi avut motive excelente să se predea.

Aveau mult mai multe decât am avut eu vreodată.

Și totuși continuau.

Nu pentru că erau optimiste.

Nu pentru că erau naive.

Nu pentru că ignorau durerea.

Continuau pentru că ceva depindea de ele.

O fiică.

Un fiu.

O mamă.

Un soț.

O soție.

Un prieten.

O comunitate.

Datoria, uneori, generează o forță pe care caracterul singur nu o posedă.

Când nu trăiești doar pentru tine însuți, devii mai rezistent.

Nu mai fericit.

Nu mai invulnerabil.

Mai rezistent.

Există un punct al vieții în care încetezi să te întrebi:

"De ce mi se întâmplă mie?"

Și începi să te întrebi:

"Ce trebuie să fac acum?"

Când această transformare are loc, ceva se schimbă.

Suferința nu dispare.

Dar pierde rolul principal.

Scena revine să fie ocupată de acțiune.

De prezent.

De pasul următor.

Privind drumul parcurs, îmi dau seama că momentele decisive nu au fost cele ale marilor triumfuri.

Au fost cele ale marilor permanențe.

Zilele în care eram obosit.

Zilele în care îmi era frică.

Zilele în care nimeni nu m-ar fi putut mustra dacă aș fi renunțat.

Și totuși, într-un fel, continuam.

Nu întotdeauna bine.

Nu întotdeauna cu eleganță.

Nu întotdeauna cu curaj.

Dar continuam.

Astăzi mă feresc de narațiunile perfecte.

Mă feresc de oamenii care susțin că nu au avut niciodată îndoieli.

Mă feresc de biografiile fără crăpături.

Dintr-un motiv simplu.

Nu există.

Fiecare ființă umană poartă în sine o arhivă de bătălii invizibile.

Unele câștigate.

Unele pierdute.

Unele încă deschise.

Maturitatea nu constă în a le elimina.

Constă în a învăța să conviețuiești cu ele.

Cu timpul am înțeles încă un lucru.

Cicatricile nu sunt contrariul forței.

Sunt dovada existenței sale.

Nimeni nu ajunge departe fără semne.

Nimeni nu traversează cu adevărat timpul fără
să lase ceva de-a lungul drumului.

Întrebarea nu este dacă vom fi răniți.

Întrebarea este ce vom face după.

Ne vom închide?

Vom deveni amari?

Ne vom transforma în judecători ai lumii?

Sau vom continua să credem în ființele umane
în ciuda a toate?

Pentru mine aceasta a fost încercarea cea mai
dificilă.

Nu a continua să trăiesc.

A continua să am încredere.

A continua să sper.

A continua să construiesc.

A continua să iubesc.

Este mult mai simplu să te aperi decât să rămâi deschis.

Mult mai simplu să devii cinic decât să rămâi disponibil.

Mult mai simplu să dai înapoi decât să continui să înaintezi.

Și totuși cea mai bună viață pe care am cunoscut-o a fost mereu de partea opusă a fricii.

Poate acesta este sensul autentic de a rămâne în picioare.

Nu a fi invulnerabili.

Nu a fi invincibili.

Nu a fi perfecți.

Ci a refuza să permitem rănilor să decidă cine vom deveni.

Privind în urmă nu văd un om care a evitat furtunile.

Văd un om care le-a traversat.

Unele bine.

Unele rău.

Unele lăsând înăuntru bucăți din sine.

Dar traversându-le.

La final, cred că fiecare existență este
judecată printr-o singură întrebare.

Nu cât de sus ai ajuns.

Nu cât ai posedat.

Nu cât ai fost celebrat.

Ci ce a rămas când tot restul a fost luat.

Eu îmi cunosc răspunsul.

Nu este un răspuns eroic.

Nu este un răspuns extraordinar.

Este un răspuns uman.

După pierderi.

După greșeli.

După boli.

După despărțiri.

După temeri.

După timp.

Sunt încă aici.

Încă în picioare.